

Umbra

Tudor Arghezi

Te urmăresc prin veacuri, prin vârste și milenii,
Încă de când spinarea ți-o-ncovoiai pe brânci,
Când, speriat și singur, târâș printre vedenii,
Umblai numai să cauți culcuș sau să mănânci.

Însoțitoare mută-n odihnă și mișcare
Și copie leită, croită pe tipar,
Ne-nghesuiam alături, ciuliți în ascultare,
La pasu-n frunze-al fiarei flămânde, greu și rar.

Ascunși prin gropi și scorburi, alătura de tine,
Tu nu știai că suntem într-unul singur doi,
Împreunați pe viață din două firi străine
Prin șubreda urzeală de aer dintre noi.

Sunt umbra ta, de-a pururi de om nedespărțită,

Cu linia schițată aceeași de contur,
Pe pulberea fierbinte și-n cremenea tocită,
Ca un păianjen negru ce-ți umblă împrejur.

Sunt peticul de noapte dat ție din născare,
Și ies și intru-n tine în zori și în amurg.
Din mine vii și-n mine te-ntorci în bezna mare,
Firimițată-n oameni și-n zilele ce curg.

În mine-i scris destinul cu slove nevăzute
Ghicește-ți-l, să-l afli, de-ți este plin sau gol
Pâțânele zidite alunecă tăcute,
De-abia lăsând să treacă un fum, ca un simbol.